

Η ανάδυση των εθνοπληβείων;

«Τα γεγονότα δεν έχουνε διαστάσεις την ώρα που τελούνται/

τις αποχτούνε με τον χρόνο/

κι όλα είναι γύρω σου σαν να μην είναι»

Κλείτος Κύρου

κείμενο: **Γιώργος Ραγκάς** – φωτογραφίες: **Δημήτρης Μπούσιμπουρας**

Στην ακριτική Φλώρινα, δυο παράλληλοι κόσμοι παρουσιάστηκαν χθες, Κυριακή 17 Ιουνίου 2018, ημέρα κύρωσης της ντροπιαστικής για την Ελλάδα συμφωνίας Τσίπρα-Ζάεφ.

Απομονωμένη στην άκρη της χώρας, επιλέγοντας τους Ψαράδες, το χωριό όπου το 1949 πραγματοποιήθηκε το 2ο συνέδριο του ΝΟΦ (της αλυτρωτικής συνιστώσας των Σλάβων της Μακεδονίας με την οποία επέλεξε να συμμαχήσει η ηγεσία του Δημοκρατικού Στρατού αδειάζοντας όλους τους Έλληνες μαχητές του), η πολιτική ηγεσία της χώρας επικύρωσε την συμφωνία.

Σ' ένα ευρύχωρο αντίσκηνο, ο πρωθυπουργός και ο υπουργός Εξωτερικών συναίνεσαν σε αυτό που

απορρίπτει οργισμένη η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών τους, τραγουδώντας «χρόνια πολλά» στον διαπραγματευτή του ΟΗΕ Μάθιου Νίμιτς, και ακούγοντας με μια προσποιητή ψυχραιμία λίγα λεπτά αργότερα τον ομόλογό τους Ζόραν Ζάεφ να μιλάει περήφανος για τους «Μακεδόνες» και την χώρα τους.

Την ίδια στιγμή στο Πισοδέρι οι πραιτωριανοί της κυβέρνησης, τα ΜΑΤ της «πρώτης φορά αριστερά» επιτίθονταν στους διαδηλωτές εκσφενδονίζοντας επί ώρες δακρυγόνα, πέτρες και χειρονομούσαν σ' ένα πλήθος που στο μεγάλο του μέρος δεν είχε ξαναβρεθεί σε τέτοιες καταστάσεις. Μερικά χιλιόμετρα πιο πάνω, στο χιονοδρομικό της Βίγλας Πισοδερίου ανάμενε ο κύριος όγκος της συγκέντρωσης, τους οποίους επίτηδες διοργανωτές, δήμαρχοι και ποικιλώνυμοι παράγοντες του δεξιού συστημικού πόλου κρατούσαν μακριά από το μπλόκο της αστυνομίας, καθώς τους ήθελαν για κομπάρσους στην δική τους φιέστα, αναλίσκόμενοι σε δεκάρικούς της συμφοράς.

Επειδή όμως η αντιπολίτευση που αντιπροσώπευαν ήταν κραυγαλέα «λίγη» απέναντι στον πρωτοφανή πραξικοπηματισμό των Τσίπρα-Κοτζιά-Καμμένου ολόενα και περισσότεροι τους εγκατέλειπαν για να μεταβούν στο μπλόκο του Πισοδερίου, και εκεί να συγκρουστούν οργισμένοι με τους ένστολους κρανοφόρους, οι οποίοι επέμεναν να μπλοκάρουν έναν δρόμο 30 χλμ μακριά απ' τους Ψαράδες, ακόμα κι όταν η φιέστα που οργάνωσε εκεί η κυβέρνηση είχε τελειώσει προ πολλού.

«Έχουμε άνωθεν εντολή να συνεχίσουμε στην απώθηση του πλήθους». Απάντησε ο επικεφαλής των ΜΑΤ, σε δημοσιογράφο γνωστής ειδησεογραφικής ιστοσελίδας της Θεσσαλονίκης όταν ο τελευταίος του διαμαρτυρήθηκε για τον υπέρμετρο ζήλο που επιδείκνυε η αστυνομία ακόμα κι όταν 30 χλμ. μακριά η παράσταση είχε τελειώσει.

Το Συριζαϊκό κράτος είναι ιδιαίτερος σκληρό και ρεβανσιστικό απέναντι σε εκείνους που δεν μπορεί να ελέγξει ή να χρησιμοποιήσει: Απέναντι στις αντιεξουσιαστικές ομάδες δείχνει μεγάλη

ανοχή, γιατί γνωρίζει πολύ καλά ότι οι τελευταίες είναι περισσότερο εθνομηδενιστικές και αντιδεξιές παρά πραγματικά αντιεξουσιαστικές, κι άρα η δράση τους μπορεί να αποβεί χρήσιμη για ένα καθεστώς προοδευτικών Κούϊσλινγκ όπως των δικών τους.

Η δε δίκη της Χρυσής Αυγής κρατάει επίτηδες σε μάκρος αδικαιολόγητο (η δίκη της 17N είχε ολοκληρωθεί μέσα σε 12 μήνες, κι είχε ογκωδέστερη δικογραφία) ακριβώς επειδή η δράση των ταγμάτων εφόδου χρησιμοποιείται ως πρώτη ύλη στην κυβερνητική προπαγάνδα — όπως έκανε ο Βούτσης τις δυο τελευταίες μέρες. Για απλούς πολίτες, και δη «αδέσποτους», όμως, η συριζαϊκή καταστολή δεν σηκώνει μύγα στο σπαθί της.

«Πόσοι διαδήλωσαν στη Βίγλα», ρώτησε ανήσυχος ο Κοτζιάς τον Καρυπίδη, Περιφερειάρχη Δυτικής Μακεδονίας: «Περίπου πέντε χιλιάδες» είπε αυτός για να εισπράξει την ανακούφιση του υπουργού: «Από το 1.000.000 που ήταν πριν μερικούς μήνες, έπεσαν στις μερικές χιλιάδες».

Τόσο ο ίδιος, όσο και ο πρωθυπουργός πανηγύριζαν χθες για την λύση ενός ζητήματος δεκαετιών. Φυσικά, οι διαπιστώσεις τους δεν έχουν τίποτε το ρεαλιστικό, μόνο την ανάγκη να αφήσουν γρήγορα πίσω τους την επαίσχυντη επιλογή που μόλις έκαναν: Ο Ζάεφ ήδη τους το υπενθύμισε με το «Έλληνες και Μακεδόνες».

Η συνέχεια, όμως, του ζητήματος δεν έχει να κάνει μόνο με την καπατσοσύνη των γειτόνων μας, που ως κλασικό «κράτος-μπίζνα» βλέπουν την ελληνική υποχώρηση ως το πρώτο βήμα μιας περαιτέρω προώθησης των αξιώσεών τους.

Στην Βίγλα και στο Πισοδέρι ο κόσμος ήταν έξαλλος. Εκεί μπορούσες να συλλάβεις πολύ καλύτερα το κλίμα ολάκερης της ελληνικής κοινωνίας απ' ό,τι στους απομονωμένους Ψαράδες των Πρεσπών. Το σοκ από την τόσο απροκάλυπτη αγνόηση του ελληνικού λαού από την ίδια του την κυβέρνηση ήταν μεγάλο.

Λειτουργήσε όμως και θετικά: Ο λόγος των περισσότερων ανθρώπων υπήρξε πολύ πιο ώριμος απ' ό,τι ήταν στα συλλαλητήρια, που δεν απέφυγαν τις φολκλορικές κορώνες – δείγμα της μεγάλης πολιτικής ανεπάρκειας όσων κλήθηκαν να εκφράσουν την αντίθεση των Ελλήνων απέναντι σε αυτό που εξελίσσεται σε απαρχή γεωπολιτικής έκλειψης της χώρας· αυτή τη φορά οι πανηγυρικοί έλειψαν, και η δυσαρέσκεια του κόσμου προς τους δεκάρικούς της εξέδρας ήταν εμφανής: «Που πήγε η δημοκρατία; Η ισχύς του Συντάγματος;», «πως γίνεται να μην έχουμε κανένα λόγο σε αυτήν την χώρα;», «θα μπορούσα να του συγχωρέσω τις κωλοτούμπες στα οικονομικά, γιατί στο κάτω κάτω της γραφής, όλοι τα ίδια έκαναν· αυτήν την προδοσία, όμως, ποτέ».

Η διακυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου έχει εξελιχθεί σε απροκάλυπτη τυραννίδα, ο κόσμος το καταλαβαίνει και αντιδρά. Σε σχέση με πριν έξι ή επτά χρόνια όμως οι αντιδράσεις είναι προς το παρόν υπόγειες, πλάγιες: Με την σύναψη της συμφωνίας ANEL και ΣΥΡΙΖΑ καταρρέουν δημοσκοπικά στην Βόρειο Ελλάδα· ο Καμμένος αναμένεται να κινηθεί γύρω στην μονάδα, ενταφιάζοντας κάθε ελπίδα αυτόνομης επιβίωσής του. Ο δε ΣΥΡΙΖΑ επιστρέφει στα γνώριμα μεγέθη του, μονοψήφιος.

Είναι προφανές: Η ανακούφιση Τσίπρα και Κοτζιά είναι προϊόν της βολικής αυταπάτης που επωάζεται μέσα στην γυάλα της εξουσίας. Έξω από αυτήν, συμβαίνει κάτι που λειτουργεί σε πολύ μεγάλο βάθος μέσα στην κοινωνία. Γιατί τα γεγονότα των τελευταίων έξι μηνών, ιδίως εκείνα που σχετίζονται με το Σκοπιανό και τα ελληνοτουρκικά, φώτισαν την ύπαρξη μιας νέας διαίρεσης στο εσωτερικό της.

Την πυροδοτεί η εξαίρεση μεγάλου μέρους της ελληνικής κοινωνίας απ' την πολιτική διαδικασία: Ό,τι και να πιστεύει ένα 60%-65% για την ΠΓΔΜ, τον Μητρετώδη και τον Κουκλατζή, τον νεο-οθωμανιστή Ερντογάν και την Κύπρο, είναι αδιάφορο πλέον για το πολιτικό σύστημα, τον

πρωθυπουργό ή δήμαρχους σαν τους Γιάννη Μπουτάρη και Γιάννη Καμίνη.

Η ατζέντα της εξουσίας είναι συγκεκριμένη, διαμορφώνεται απ' τις «πρεσβείες», τα γιούρογκρουπ και τις «αγορές», και στο μεγαλύτερό της μέρος είναι εναντίον της Ελλάδας και των Ελλήνων με ιδιαίτερη σκληρότητα. Τα δε νεοκατοχικά ήθη θέλουν επιπροσθέτως την ίδια μάζα της κοινωνικής πλειοψηφίας να γίνεται αντικείμενο χλεύης, απαξίωσης και συκοφαντιών: Κατηγορούνται από τα μεγάλα μηντιακά συγκροτήματα του εξωτερικού και του εσωτερικού, Υπουργεία, και ΜΚΟ ως «φασίστες» μόλο που εκείνοι που απευθύνουν την κατηγορία δεν μοιάζουν, ούτε έχουν ρόλο παρόμοιο με τους αντάρτες του ΕΛΑΣ, αλλά περισσότερο με τους διώκτες τους, δωσίλογους και στρατοδίκες.

Η διαφορά είναι ότι οι μηχανισμοί τους πλέον δεν περιορίζονται στους τέσσερις τοίχους των δικαστηρίων, αλλά έχουν διαχυθεί στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και τις τηλεοπτικές εκπομπές.

Η μετάλλαξη αυτήν, στην οποία έχει υποβληθεί το καθεστώς στην Ελλάδα την τελευταία δεκαετία, και με μεγαλύτερη σφοδρότητα τα τελευταία τρία, έχει δημιουργήσει τις προϋποθέσεις ώστε να εμφανιστεί κι ένας νέος τύπος αποκλεισμένου, απόβλητου από εκείνο που ο πρωθυπουργός τιμάει ως «δημοκρατία», και που στην πραγματικότητα είναι μια ξενοκρατική τυραννίδα.

Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε αυτόν τον τύπο ανθρώπου ως **Εθνοπληβείο** γιατί είναι ταυτόχρονα κοινωνικά φτωχοποιημένος αλλά και πολιτικά περιθωριοποιημένος καθώς επιμένει στον πατριωτισμό, τη λαϊκή κυριαρχία, στη μέριμνα για τον τόπο και τις τύχες του.

Ο Εθνοπληβείος είναι μια μαζική φιγούρα στην ελληνική κοινωνία, σίγουρα η μαζικότερη. Μολονότι, όμως, η μαζική ύπαρξή του ανατρέπει το αδιέξοδο των κοινωνικών συμμαχιών που χαρακτήριζε την προηγούμενη μνημονιακή περίοδο, γιατί αναδεικνύει τον πατριωτισμό ως την μόνη ιδέα που μπορεί να παρακινήσει την κοινωνική πλειοψηφία προς την κατεύθυνση μιας ριζικής αλλαγής για την χώρα, το πολιτικό σύστημα αρνείται να τον αναγνωρίσει και να τον εντάξει στους κόλπους του.

Σύσσωμη η αριστερά, κυβερνώσα, παρακυβερνώσα και αντικυβερνητική, τον εχθρεύεται φανατικά θεωρώντας ότι αντιπροσωπεύει γι' αυτήν μια «υπαρξιακή απειλή». Αυτός είναι και ο πραγματικός λόγος για τον οποίον ταυτίζεται τόσο απροκάλυπτα με το κατεστημένο, εγχώριο και διεθνές, καθώς και τους παγκόσμιους πόλους ισχύος.

Αφού το μαζικότερο κοινωνικό υποκείμενο της Ελλάδας είναι «ο εχθρός», άρα καλύτερα με τις εξουσίες που τον αντιστρατεύονται παρά, με την ίδια την κοινωνία: Γι' αυτό και οι εθνομηδενιστικές συνιστώσες του αντιεξουσιαστικού χώρου όταν φωνάζουν ή γράφουν «να πεθάνει η Ελλάδα» δεν εννοούν την «ιδέα» και το «ιδανικό» της αλλά την ίδια την Ελληνική κοινωνία, αυτήν την «μίξερη», «ανίσχυρη» και παραπαίουσα κοινωνία!

Η δε συστημική δεξιά είναι υπέρ του δέοντος κομφορμιστική, διεκπεραιωτική και κυριλέ για να συγκινήσει τους «εθνοπληβείους». Δεν διακατέχεται από κανένα όραμα για την χώρα, ούτε από διάθεση ριζικής αλλαγής της. Επί της ουσίας, πάσχει από κρίση ταυτότητας και προσανατολισμών, γιατί είχε συνηθίσει να πολιτεύεται ως «το κόμμα του κατεστημένου» και τώρα βλέπει την αριστερά να της παίρνει από τα χέρια αυτόν τον ρόλο.

Γι' αυτό και η κριτική της είναι ότι «δεν το κάνει καλά», και μόνο κατ' εξαίρεση, όπως στη συμφωνία με την ΠΓΔΜ κατάφερε να συγκρουστεί μετωπικότερα. Δίχως και πάλι να πείθει κανέναν για τα κίνητρα και την αποτελεσματικότητά της.

Δύο, επομένως, προοπτικές έχουν απομείνει για την πολιτική έκφραση αυτού του «εθνοπληβείου»: Η μια είναι να καταφέρει να τον κερδίσει η άκρα δεξιά, στηριζόμενη ακριβώς στον πρωταγωνιστικό ρόλο που διαδραματίζει σήμερα η αριστερά στο καθεστώς εθνικής και κοινωνικής αποδόμησης της Ελλάδας, αλλά και στον συστημικό εκφυλισμό της συστημικής δεξιάς. Ούτως ή άλλως την ευνοεί σε αυτήν την κούρσα και η πανευρωπαϊκή ατμόσφαιρα καθώς μια νέα σκληρή και αυταρχική δεξιά ισχυροποιείται σε όλη την Γηραιά Ήπειρο.

Ανασταλτικός παράγων για την επανάληψη του φαινομένου στην Ελλάδα, είναι η αντιστασιακή εθνικοαπελευθερωτική της παράδοση που δύσκολα μπορεί να επιτρέψει την μαζικοποίηση αντιδραστικών ιδεολογιών. Αντίθετα, η ίδια παράδοση έχει κληροδοτήσει σε αυτήν την κοινωνία μια δυνατότητα, ώστε να υπάρξει θετική εθνικοαπελευθερωτική έκφραση που αρδεύεται απ' την μακράιωνη εγχώρια κληρονομιά κοινωνικής δικαιοσύνης, ισότητας και ελευθερίας, μια κληρονομιά με οικουμενική απήχηση.

Έχουμε μπροστά μας, λοιπόν, ένα στοίχημα, έναν αγώνα δρόμου. Ποιος θα εκφράσει τους εθνοπληβείους που διώκονται και βάλονται από την ξενοκρατική τυραννίδα των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ; Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα θα κρίνει τις μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις στην χώρα μας.

Ένα είναι σίγουρο· τίποτε δεν τέλειωσε χθες την Κυριακή, κι ας πανηγύριζε απομονωμένο το εγχώριο και διεθνές κατεστημένο στους Ψαράδες των Πρεσπών. Γιατί η επαίσχυντη συμφωνία που υπέγραψαν οι Τσίπρας και Κοτζιάς, υπό την στήριξη του Καμμένου, σηματοδοτεί την απαρχή ενός νέου κύκλου αντιθέσεων στους κόλπους της ελληνικής κοινωνίας.

Το δίλημμα έχει τεθεί.

18.06.2018

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)